

"De rechtvaardige zal
groeien als
een palmboom."

Psalm 92:13a

Hoofdredactie:
Ds. G. Gerritsen
Ds. A. Kort

Verschijnt maandelijks.

der Oud Gereformeerde Gemeenten in Nederland

"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die in Mij gelooft,
heeft het eeuwige leven."

Johannes 6:47

HET WARE GELOOF

Geliefde lezer, het zal u duidelijk zijn dat het geloof waarvan de Heere Jezus spreekt, veronderstelt dat we kennis aan onze schuld en onze diepe verlorenheid gekregen hebben. In onze schuld ligt het ongelooft begrepen. We hebben God op Zijn Woord niet geloofd en vergrepen ons aan de boom waarvan God gezegd heeft: "Gij zult daarvan niet eten." We mistrouwden God en Hem ongehoorzaam geworden zijnde, werden we door de inleving *totaal* zonde voor God. In het overtuigende werk van God de Heilige Geest leren we echter eerst slechts een paar zonden kennen, om van daaruit al de verdorvenheden van ons hart te ontdekken. Wij worden in deze toestand hopeloos, totdat wij door het ingeplante geloof rust vinden in God door Christus.

Aan dit waarachtig geloof, dat de Heilige Geest in de harten der gelovigen werkt, gaat in de prediking de aanbidding van de Zoon vooraf. Bewaarheid wordt wat Johannes zei, dat een mens geen ding kan aannemen, zo het hem uit de hemel niet gegeven is. Van de hoogste aanbidding van Christus aan elk der mensen die onder het Evangelie verkeert, moet wel sprake zijn, want anders kan er niet van een *wel* of *niet* geloven gesproken worden. Een menigte der mensen denkt er niet aan om op dit aanbod in te gaan en Hem als de enige Verlosser van zondaren aan te nemen. De ware gelovigen stemmen deze waarheid niet alleen toe, maar omhelzen die ook met een vast vertrouwen op de God der waarheid. Zij weten, dat zowel de aanbidding *voor* het geloof alsook de schenking *door* het geloof de aanneming *in* het geloof vooruitgaat. De Vader gaf Zijn

Zoon en bood Hem al de Joden aan, maar zij kenden Hem geen geloof en liefde toe en zodoende bleven zij in hun geestelijke dood. In plaats van Hem aan te nemen als hun Zaligmaker, verwierpen ze Hem. Dit geschiedde uit louter vijandschap en ongelooft. De verklaring van de Heere maakt duidelijk dat zij tot Zijn schapen niet behoren. De gehele wereld maakt zich aan deze zonden schuldig, omdat ze de duisternis liever hebben dan het licht. Christus is het Licht der wereld, maar men wil tot Hem, in geloof, niet komen.

De Heere wil over deze zaak met de mens in onderhandeling komen. Het hele hoofdstuk is hier een voorbeeld van. De lezer van deze meditatie moet echter begrijpen, dat deze onderhandeling ook tussen God en onze ziel moet zijn. Er kan immers van het ware geloof geen sprake zijn, als we niet zien, verstaan en geloven dat God ons in Zijn lieve Zoon kan en wil zalig maken. Dit te zien, is een van God geleerd zijn. Vandaar dat de Heere Jezus in een vers uit Jesaja 54 zegt: "Een iegelijk dan die het van den Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij." Met nog meer nadruk dan Hij tevoren in het algemeen deed, biedt God Christus, en in Hem Zichzelf en Zijn genade, de zondaar (let op: niet de wedergeborene, levendgemaakte of gelovige) onvoorwaardelijk aan. Hij doet dit vrijwillig en toont zich tevens bereidwillig om Christus en alles wat tot de zaligheid nodig is, u genadig te schenken. Hij versterkt onze wankelmoedige geest daarom met veel van Zijn beloften in de zaak van ons behoud. Zo kunnen we bijvoorbeeld weten, dat Hij ons door Zijn Geest met een hartelijke uitnodiging zegt: "Die wil, neme het water des levens om niet", Openb. 22:17c.

Door de Geest des levens brengt de Heere de zondaar uit de dood tot het leven. De Heilige Geest wekt de zondaar op en doet Hem ontwaken uit de diepe doodsslaap der zonde. Hij begiftigt dezulke met het levende geloof. Over dit geloof, dat zaligmakend en rechtvaardigend is, hebben we het. Het heeft Christus tot Voorwerp. Door dit geloof komt men tot Christus. Het komen tot Jezus is in Hem geloven en het gelooft dat Hij de Zoon Gods en het eeuwige Leven is.

Dit ware geloof houdt ook een kennen van Jezus Christus in. Dit kennen is door Woord en Geest, want het geloof is uit het gehoor en het gehoor door het Woord Gods. Niet alleen door het Woord. Een mens ziet nooit door het Woord alleen dat al zijn godsdienst een wettisch werk is. Hij is in de waan een goed gelovig mens te zijn. Hij kent zijn vijandschap niet en daarom gelooft hij ook niet dat zijn godsdienstig werk in de rampzaligheid eindigt. Dit geschiedt wel door de Heilige Geest. Door Gods Geest verstaat men dat men onder de wet der vervloeking is. Hij brengt de zondaar aan het einde der wet, als deze door het geloof als een goddeloze gerechtvaardigd wordt. De gelovige leert door Hem wat wet en Evangelie, vloek en zegen en dood en leven is.

De overgang uit de dood der zonden tot het leven in Christus, sluit een aannemen van Jezus in. We lezen in onze tekst, dat die in Christus gelooft, het eeuwige leven heeft. Deze gelovigen zijn de nieuwgeboren kindkens, 1 Petr. 2:2. Ze zijn uit het geloof wedergeboren, want een andere wedergeboorte bestaat er niet. We lezen in het Evangelie van Johannes (hoofdstuk 1), dat de Heere tot het Zijne (het Joodse volk) kwam, en dat de Zijnen Hem niet aangenomen hadden. "Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven; welke niet uit den bloede, noch uit den wil des vleses, noch uit den wil des mans, maar uit God geboren zijn", vers 12 en 13. Dus die niet door het geloof Christus is ingeplant, is niet wedergeboren. Simpelweg is iemand nog in het vlees en niet in de Geest als hij Christus niet ingelijfd is. Hij is nog onder de wet en niet onder de genade. Zij kunnen Gode met hun wettische godsdienst nooit en te nimmer behagen (Rom. 8).

Die het anders leren, leren met Kuyper een veronderstelde wedergeboorte. Ze leren een weg buiten de bewuste geloofsvereniging met Christus om. Ze zijn waanwijs en daarom blijven ze in hun dood, omdat ze wel tot *een geloof*, maar niet tot *het geloof in Christus* kwamen. Helaas bedriegen zij zichzelf en vele anderen. Zulke leraars halen een schuld op zich, die niet uit te spreken is. Je kunt nog beter van niets weten, dan onder zo'n leer zitten en bedrogen worden. Men getuigt met al die dergelijke rechtzinnigheid of zogenaamde bevindelijke waarheid volslagen blind te zijn en van niets te weten. Als we zulke mensen spreken, komt deze onwetendheid ook maar al te vaak aan het licht. Anderen volgen hen daar blindelings in. Weten zij veel. De dominee kan het

toch weten. Zodoende gaan er ook geen mensen meer verloren. Ze worden opgebouwd met niets en ze zijn bekeerd waar God de Zijnen onbekeerd maakte, en ze leven waar de gelovigen de dood ondervonden. Zo heeft elk mens zijn eigen godsdienst en de een praat de ander na. En als hun iets vreemds in de oren klinkt, zeggen ze: Wie zal gelijk hebben? Men weet het niet, want de Heere heeft hen nooit geleerd en bekeerd.

Zo verstaan deze mensen de brieven van de apostelen en de geschriften van de kerkvaders ook niet meer. Hun ontgaat, onbewust of willens en wetens, dat het werk des Geestes, dat aan het geloof voorafgaat, bij de reformatoren en de oude godgeleerden eenvoudig de voorbereiding tot geloof genoemd wordt. In een Schriftuurlijke verklaring spreken ze over een ontwakking (Ef. 5:14) of opwekking (Joh. 11, Kol. 3:1 en 3) of tot het leven komen, dat is in Hem geloven en in Hem overgaan (Joh. 5:24 en 25). Dus van levendmaking spreekt men pas als we het met Paulus over het leven Gods hebben, dat alleen bij een gelovige is, die in Christus door het geloof leeft. De Geest werkt wel eerst de overtuiging van zonden, maar maakt levend *in* en *met* Christus. Eerder heeft men nog nooit geleefd. Jawel, in de zonden, maar nooit voor God. Doch hoe ze deze waarheid ook pogen te verdraaien, de waarheid blijft de waarheid. De toorn Gods blijft op hen die deze waarheid niet kennen (Joh. 17:3) en dit ware geloof missen (Joh. 3:36). Met het leren van een via media (middenweg), een derde weg, stoten ook zij zich aan de Steen des aanstoots en komen om in een eeuwig verderf.

De Heilige Schrift leert ons wat anders. Ze leert ons, dat ons leven Christus is, en het sterven ons gewin, Filipp. 1:21. Alleen degenen die in Christus Jezus zijn, die zijn een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden, 2 Kor. 5:17. Deze mens verkreeg vergeving. Zonder deze vergeving zijn we nog onder het oordeel, geliefden. Besef dat toch. Laat u niets wijs maken, want zonder bloedstorting is er geen vergeving. Als God u onder dit oordeel weghaalt, wordt uw leven geheel anders. Dan is God, de schepping, de prediking, het leven, ja, dan is alles voor u anders en nieuw. U leeft. U leeft pas echt. Het is alles nieuw geworden. U bent opnieuw geboren en waarlijk tot God bekeerd. En deze geboorte is onlosmakelijk aan Christus verbonden, met welke u dan, door het geloof, in Zijn dood gedoopt en met Zijn opstanding opstond, Rom. 6 (lees de kanttekeningen eens bij vers 3 en 4). Is dit het geval, dan zult u van de tweede dood niet beschadigd worden en kreeg u deel aan de eerste geestelijke opstanding uit de dood der zonden en der misdaden.

Laat al die andere leringen varen, want ze verderven u en uw ziel voor eeuwig, omdat ze niet uit God en niet naar de Schrift zijn. Ze zijn ontstaan omdat de mensen deze weg van God niet kennen en toch voor Gods volk willen doorgaan. Ze hebben vele vonden gezocht en volstaan met enige veranderingen in hun leven. Ze worden er bekeerd mee en achten zich gelovigen. Ze ont-

kennen Christus niet, maar ze kennen Hem ook niet. Ze zeggen wel dat Christus het enige Fundament is in Wie we zalig worden, maar ze leggen tegelijk een ander fundament, waarin niet God Drie-enig, maar een bekeerd, zedelijk, verbeterd en gelovig mens centraal staat. Het is bij hen niet zoals Gods Woord het bij monde van de apostel Paulus in Galaten 2:20 leert. Daar staat: "Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons Gods, Die mij liefgehad heeft en Zichzelf voor mij overgegeven heeft." Zo is het bij u ook als de frisse en verkwikkende adem van Gods Geest in uw ziel waait. Zo niet, dan zijn er de verstikkende dampen, die uit een stinkend moeras van een eigengemaakte en zelfgenoegzame godsdienst opstijgen. En helaas, de onherboren ziel houdt dit voor een lieflijke geur. We moeten eraan ontdekt worden. Dan zien we niet alleen onze walgelijke godsdienst, maar ook dat er niet wat, maar alles in gemist wordt. Het ware geloof echter omhelst de barmhartigheid Gods, geopenbaard in Christus, de Zoon van Zijn eeuwige liefde. Door dit geloof leeft de gelovige waarlijk. Hij komt met het geloof dat God in zijn hart gewerkt heeft, van de verkeerde op de goede weg en van de leugen tot de waarheid, want Christus is de Weg, de Waarheid en het Leven. Gelukkig dat er nog zodanige

gelovigen zijn, die dit kunnen vertellen aan degenen die de leugen voor de waarheid houden. Ze zijn echter maar weinig geworden. En evenwel wordt er op hun getuigenis maar weinig acht gegeven. Men zit zo vast in de leugen verstrikt, dat alleen een Godswonder deze kluwen voor hen kan ontwarren en hen zo kan bevrijden van de eeuwige dood. De gelovige hangt echter de Heere aan en neemt niets aan dat niet waar is. De ongelovigen nemen daartegenover niets aan wat waar is en daarom dwalen zij. Ze hangen de leugen aan en daarom vertoont God Zich over hen zozeer. Zij missen het geloof en willen daarom niet geloven dat ze Jezus verwerpen en de leugen aannemen. Ze missen het juiste oordeel, dat gelovigen wel hebben. De gelovigen weten in Wie ze geloofd hebben. Zij volgden geen oudwijfse fabelen na. Ik moet nu ophouden, hoewel ik nog graag over het slotdeel van deze tekst geschreven had, en besluit met de woorden van Johannes, die hij in zijn eerste brief, het vijfde hoofdstuk vers 12 en 13 schrijft: "Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon Gods niet heeft, die heeft het leven niet. Deze dingen heb ik u geschreven, die gelooft in den Naam van den Zoon Gods; opdat gij weet dat gij het eeuwige leven hebt, en opdat gij gelooft in den Naam des Zoons van God."

Krimpen aan den IJssel

ds. A. Kort

Kerkgeschiedenis

KERKVADERS (5)

Justinus de Martelaar (2)

De geschriften van Justinus waren steeds verdedigingsgeschriften van het christelijk geloof tegen dwalingen. Maar hij schreef ook apologieën aan keizers ter verdediging van de christenen. In zijn eerste apologie aan keizer Antoninus richtte hij zich tegen de leer van Simon de tovenaer en zijn leerling en opvolger Menander, een Samaritaan.

De geschiedschrijver Eusebius schrijft dat Justinus ons vele werken heeft nagelaten, vol van allerlei nuttige zaken; ze herinneren ons aan een hoog ontwikkeld verstand, dat zeer vervuld is van theologische kennis. Eusebius geeft een opsomming van de boeken van Justinus die tot dan bewaard zijn gebleven.

Eén van zijn werken gaat over de christelijke leer en is gericht aan keizer Antoninus Pius, diens zonen (onder anderen Marcus Aurelius) en de Romeinse senaat. De geschriften (apologieën) van Justinus aan de keizers hebben hun nut gehad tegen de vervolging van de christenen. Keizer Marcus Aurelius zond een brief, waarin hij aangaf de christenen niet meer te vervolgen, dan

alleen wanneer ze iets zouden willen ondernemen tegen de Romeinse overheid. De brief is door Eusebius in zijn kerkgeschiedenis opgenomen en luidt als volgt:

"Antoninus' bericht aan de raad van Klein-Azië.

Vorst Keizer Marcus Aurelius Antoninus Pius, overwinnaar van Armenië, de Hoogste Opperpriester, voor de vijftiende keer het gezag van Tribuun bezittend, voor de derde keer die van Consul, aan de raad van Klein-Azië, gegroet.

Ik weet, dat ook de goden er voor zorgen zodanige lieden niet te vergeten; veel eerder nog zouden zij de mensen, die niet voor hen willen buigen, straffen, dan u het zou doen.

U verschrikt hen zeer, door de ideeën die ze hebben te versterken; want u beschuldigt hen van godloosheid; als deze mensen beschuldigd zouden worden, zouden ze voor hun eigen god nog liever sterven dan leven; dan zullen ze de overwinning smaken, omdat ze hun eigen zielen weliswaar overgeven, maar niet luisteren naar wat u vindt dat ze moeten doen.

En wat betreft de aardbevingen, die geschieden en nog steeds doorgaan, het lijkt niet ongepast u eraan te herinneren, dat u bang wordt als die zich voordoen; zo is er een opmerkelijke tegenstelling tussen onze ideeën en de hunne.